

misel, astus teine tuju tuhinal lootsihüüde, hüüdes: „Müüd ma wiin su kandli ära!“ ja sõudis kaldalt eemale. Pauslik waatas rõõmulikult seda nalja pealt, — äkki tõusis kange tuul ja hakkas lootsi kaugele mere poole ajama. „Sõua tagasi!“ karjus Heidalla. Neiut katsus selle järäl teha, oli juba peagu rannal, kui tormiks muutunud tuul teda jälle läbi määsawa laente ja wähtawa wee-woode hoopis suure mere peale ajas. Meri kohises hirmsaste, taewas kattis end musta pilwetega, kangede möllas torm.

„Heidalla!“ kisendas Kuumala suures hädas ja weri taretas tal seontes, nagu oli walge nagu lumi; „tule appi, Heidalla, peasta mind hukatusest.“ Ära nõrkus ta ja möla kukkus ta lõdwaastand läest.

Ei Heidalla wiibind kauem — lõwijuulguisega heitis ta kohiseawa laenetesse ja peagu enese elujätmisega jõudis ta, wahwaaste läbi wee-woode wõideldes, lootsi juure, kargas sisse ja aramineestades langes Kuumala tema kaenlu. Pauslik pani teda tasast maha, tõmbas möla kätte ja jõudis sel kombel seia saarele.

Kui wäga see mees seda uhket neiut armastas, seda ei näitnud mitte üksi tema julge püüdmine, teise elu peasta, waid niisamma ehk weel enamgi tema õnn hooletandmine ja ell kaastund-

mine teise wastu. Et naad otse selle poole saare olid jõudnud, kus aina kõwa kalju ja lahtine liiw oli, siis tundis Kuumala kange waewa külma ja märja läbi. Nuttu kattis mees Kuumalat oma mantliga kinni ja hulkus siis suure abastuses ühest kaljurünnast teise, kinni wiimaks õnnelt seal seda koobast nägi, mis nende kolme kivi kohal oli õnnestunud. Kiireste jooksis ta lõdwaastawa neiut juure ja kandis teda ellast oma süles jünna koopasse, rõõmustades tema peastmise ja kurwastades tema õnnetuise üle. Aga et õnn naesterahwas ühtepuhku aina külma käes wärises, siis läks Heidalla jälle waatama, kas mitte kusagilt raagu ehk puutompi ei leiaks, tuld üles tegema. Ei ta leidnud mitte märki, ei rohu liblegi, ning kurwalt tuli ta tagasi; — koopas leidis ta Kuumala pool surmut maas olevat.

„Glad ja weel, Kuumala?“ oli ta kurblik hüüdmine. Seal nägi ta oma kannelt maas. Ilma palju mõtlematta wõttis kalli mänguriista, ühe hoobiga lõi seda puruks ja tegi tükidest hästi lõkendawa tule, mille warjus kallis armuke end soendada wõis. See naeratas ja uus elu tuli jälle tema seontesse.

„Heidalla!“ hüüdis ta ja hakkas ümber lauliku laela, — „Heidalla, ma armastan sind. Säh, wõta mu süda, siin mu käsi. Ma näen,